

УКРАЇНСЬКА ІДЕЯ ХХІ ст. ТА ЇЇ НОВІ НАУКОВІ ОСНОВИ

Відомо, що перемоги здобувають не тільки на фронтах, а й у головах. Для порятунку Вітчизни запропоновано авторську „Українську ідею – ХХІ”, що поєднує новітні наукові досягнення з кращим культурним спадком та скеровується в майбутнє, а не в минуле. Вказано роль відкриттів генетиків та інших науковців у створенні об’єктивної історії появи землеробства і скотарства. Доведено, що українці є прямими нащадками тих, хто створив пшеницю та металургію бронзи, винайшов колесо і млин, одомашнив коня. Їх історія удесятеро довшіа від історії росіян. Запропоновано будувати футурологічну складову української ідеї на наукових відкриттях останніх років і близького майбутнього – плівкових сонячних фотоелементах, реплікаторах, спінтроніці та ін.

Ключові слова: українська ідея, історія, генетика, походження українців, винайдення землеробства, праукраїнські культури, переселення народів, походження росіян, сонячна енергетика, реплікатори.

Известно, что победы достигают не только на фронтах, но и в головах. Для спасения Отчизны предложена авторская „Украинская идея – ХХІ”, объединяющая новейшие научные достижения с лучшим культурным наследием и направленная в будущее, а не в прошлое. Указана роль открытий генетиков и других ученых в создании объективной истории появления земледелия и скотоводства. Доказано, что украинцы являются прямыми наследниками тех, кто создал пшеницу и металлургию бронзы, изобрел колесо и мельницу, одомашнил коня. Их история в 10 раз продолжительнее истории россиян. Предложено строить футурологическую часть украинской идеи на научных открытиях последних лет и близкого будущего – пленочных солнечных фотоэлементах, репликаторах (3D-принтерах), спинтронике и др.

Ключевые слова: украинская идея, генетика, история, происхождение украинцев, изобретение земледелия, праукраинские культуры, переселение народов, происхождение россиян, солнечная энергетика, репликаторы (3D-принтеры).

It is known, that victories reach not only on fronts, but also in heads. For Motherland rescue it is offered author's „Ukrainian idea – ХХІ”, uniting the newest scientific achievements with the best cultural heritage and directed to the future, instead of in the past. The role of opening genetics and other scientists in creation of objective history of occurrence of agriculture and cattle breeding is specified. It is proved, that Ukrainians are lineal heirs of those who created wheat and bronze metallurgy, invented a wheel and a mill, cultivated a horse. Their history is 10 times longer than history of Russians. It is offered to build a futurological part of the Ukrainian idea on discoveries within last years and the close future – film solar photocells, replicators (3D-printers), spintronics etc.

Keywords: Ukrainian idea, genetics, history, origin of Ukrainians, agriculture invention, the pre-Ukrainian cultures, resettlement of the people, origin of Russians, solar power, replicators (3D-printers).

Прогнози 1990-х років американських та інших науковців щодо тривалого існування однополярного світу та сподівання українців на сталий розвиток виявилися помилковими. Криза в економіці Вітчизни так і не була подолана, а наслідком повстання громадян і героїзму Майдану 2013–2014 був частковий успіх і провокація спалаху оскаженіння у росіян та їхня відверта агресія у Крим і на Схід України. Як ніколи раніше співвітчизники мають потребу у самоідентифікації, у побудові свого мислення й фундаменту індивідуальної діяльності не на брехні та міфах, а на новітній науковій основі. Центральне місце у ній може зайняти авторська „Українська ідея – ХХІ” як засіб формування нації та основа об’єктивної оцінки минулого й правильного стратегічного планування майбутнього.

Мета статті: надати читачам побудований на основі новітніх наукових відкриттів і досягнень останніх років авторський варіант „Української ідеї – ХХІ” та не тільки висвітлити

правду про багатотисячолітню історію українства, що удесятеро триваліша від шляху росіян, а й запропонувати реальний план позитивного майбутнього.

„Українська ідея” у працях попередників. Очевидно, що масив уже надрукованого на традиційних носіях чи вміщеного в ЗМІ та Інтернет матеріалу з теми „Україна та українці” мало не безмежний. Велика його частина створена нашими недоброзичливцями ([3] і безліч інших). Відновлена незалежність сприяла тому, що частина українських науковців розпочала відтворювати правду про свій народ і Вітчизну, але глибока суспільна криза, занепад видавництва і відсутність вільних ЗМІ гальмували її поширення. Мало відомі навіть безприкладно важливі твори-узагальнення професора К.М. Тищенка „Правда про походження української мови” і „Правда про походження українців” [4; 5]. Відтак, зростає потреба в обґрунтуванні нового бачення минулого й майбутнього України для подолання брехні недоброзичливців ([1; 3] та ін.). На жаль, йдеться не про традиційні для науковців та експертів-оглядачів аналітичні дослідження та поширення в друкованих і електронних виданнях, а про інтенсифікацію їх внеску у захист громадян і Вітчизни від поєднання росіянами інформаційної війни з „гібридною війною зразка ХХІ століття”, що являє собою необмежену диверсійну діяльність та організацію „живого щита” із беззахисного мирного населення для прикриття регулярних військових підрозділів росіян (подібним „винаходом” В. Путін постійно вихваляється перед російськими і світовими ЗМІ).

Багатьох людей в Україні й державах Заходу дуже дивує той спалах оскаженілості та ненависті до українців, що охопив переважну більшість росіян. Доцільно навести сучасне наукове пояснення цього неприємного і, на жаль, реального явища. Нагадаємо про найбільш поширений серед росіян варіант уявлень про поняття „українська ідея”. Серед джерел оберемо вільну російську енциклопедію з назвою „Традиція”, укладачі якої досягли досконалості в лаконічності й точності відтворення вказаних уявлень (тут не тільки здійснено переклад, а й збережено посилання-лінки задля акцентування всього комплексу ідей-фікс для росіян): „Українська ідея” – сукупність догматів і принципів, на основі яких здійснюється (але ще не закінчена) побудова „[української нації](#)” „Українська ідея” виражає [сепаратизм](#), заснований на патологічній ненависті до [російського народу](#), до [Росії](#) й всякого прояву російського духу.

Основні догмати „української ідеї”:

1. Українці є. І українці є народ.
2. Українці не є росіяни. А росіяни – вороги українців.
3. [Україна](#) не є Росія, Україна не є Русь. Росія завойовувала й гнітила Україну.
4. Україна повинна бути самостійною і незалежною.
5. В Україні [багатотисячолітня й велика історія](#). Українці – великий і древній народ.
6. В українців є своя споконвічна мова – [українська мова](#). А [російська мова](#) їм чужа. Всі українці повинні розмовляти українською мовою. Отож, „українська ідея” – це ідеологічна бомба, що відриває від Російського народу частину й перетворює її, цю частину, у ворога Російського народу. І хоча ґрунтується „українська ідея” на [брехні](#), ненависті та [невігластві](#), та при тотальній державній підтримці впродовж достатнього часу, може мати катастрофічний успіх” [9].

Коментувати цей російський „маніфест” навіть не варто – текст вельми промовистий. Він цілком успішно збудує у загалу російського населення хвилю оскаженілої ненависті до українців, спонукаючи чималий їх відсоток розшукувати АК-47 чи його поліпшені версії для безпосередньої участі в операції „примусу українців до правильного мислення”. Одразу ж наголосимо на тому, що найбільш точне пояснення стану „сказу” надає не комплекс гуманітарних наук та література, а дуже молоді етологія, нейромолекулярні фізіологія та біологія. Представники цих наук не тільки дослідили справжні корені поведінки людей, а й виявили дуже багато законів діяльності головного мозку та нервової системи людини. Використаємо частину цих досягнень і вкажемо, що засади колективної поведінки розвинених біологічних видів формувалися не роки, а десятки мільйонів років, а для Homo Sapiens відшліфовувалися дарвінівським добром з часу відділення гілочки людей від „стовбура” інших приматів. Люди вижили й очолили біосферу в умовах безперервної кривавої конкуренції їх гуртів (родів і племен) та боротьби з усіма „внутрішніми” явищами, що загрожували цілісності гурту й унеможливлювали перемоги на „зовнішніх” фронтах.

З праць нобеліантів-етологів, присвячених подібній тематиці, зробимо тільки коротке резюме: якщо населенню вказати *зовнішнього* ворога, то цілком автоматично спрацьовує успадкована на рівні генів програма згуртування, патріотичної ейфорії та підготовки бойових дій проти нього. Злість до ворога велика, але не досягає рівня сказу, самі бойові дії підкоряються чималій кількості ритуалів та обмежень, які ми уточнювати не будемо. Сутичка ніколи не супроводжується повним винищенням переможених. Якщо ж складу племені вказати, що якась його невелика частина стала цілковито „ворожою“, то практично миттєво у головах більшості формується стан сказу й максимально можливої (існують певні обмеження на утворення необхідних хімічних субстанцій у мозку) агресивності. Цей сказ є об'єктивним явищем, законом Природи такого ж рівня реальності, як закон гравітації чи закони утворення молекул з окремих атомів. Проголошена „ворожою“ частина племені (народу) винищується на 100% без ритуалів і церемоній. Це вже багато разів траплялося в історії людства (особисто автора вразила історія загибелі у 1209 р. всіх мешканців міста Безье у Франції), а сьогодні на наших очах рухається до страшного фіналу на Близькому Сході скажена ненависть між сунітами та шіїтами, що вславлюють одного й того ж Аллаха і цитують один Коран.

Скаженість сучасних росіян пояснюється саме тим, що впродовж багатьох поколінь вони вважали українців частиною Російського народу (саме це твердження і наголошується [9]). Усунути цей стан зовнішнім інформаційним впливом неможливо, корекційними санкціями проковується його поглиблення. Однак санкції досягнуть бажаної мети у тому разі, коли оскаженіла держава зникне, а її населення пройде стадію ментальної кризи і поступового зцілення. Очевидно, що не існує природних підстав для переходу до оскаженіlosti звинуваченої у „ворожості й ненормальності“ частини народу. З історії відомо, що зазвичай бідолахи чи гинуть у безнадійній війні, чи утікають на край світу (як росіяни-старовіри), де вони „просто чужинці“ й не зазнають смертельної загрози. Українців забагато для утечі в пампаси чи прерії, тому будемо опиратися агресії Росії й сподіватися на її зникнення під впливом егоїстичних дій Китаю (детальніше пояснення цих слів – у кінці статті). Якщо росіяни майже одностайні в уявленні про поняття „українська ідея“, то на наших теренах з багатьох причин панує різноманітність думок і пропозицій, серед яких легко відшукати й вдалі. Обмежимося одним недавнім прикладом. Використаємо доробок Українського громадського об'єднання, створеного у 2004 році ініціативою нашого бізнесмена „з экс-військових“ Ю. В. Бойка, й підхопленого не тільки його колегами, а й широкою громадськістю. Особливо цінною є вступна частина документа з назвою „Українська національна ідея“, яку наводимо без скорочень:

„Українська національна ідея – сполучення трьох слів, яке мало кому з українців зрозуміле. Якщо ми запитаємо у пересічного громадянина України: „Що є українська національна ідея?“, то у кращому випадку почуємо відповідь: „Незалежна, самодостатня держава“, у гіршому: „Національної ідеї немає“.

Історики досліджують сутність цього поняття в різні історичні періоди, посилаючись на ідеологів, політологи дискутують з цього приводу, а політтехнологи українською національною ідеєю „торгують“. Але ніхто не може чітко окреслити природу цього дивного сполучення трьох слів. Хтось мені може заперечити, звинувативши у невігластві. Але всі погодяться з тим, що якби в українців була національна ідея, то за багато років відновленої незалежності Україна не стояла б на черзі потрапити до країн третього світу.

Врешті-решт, що ж таке національна ідея та чому в українців її немає?

Національна ідея – це духовна концепція національної свідомості, розуміння народом сенсу свого існування, це концентрований вираз стратегічної мети, головних пріоритетів нації на осяйне майбутнє. Без такої ідеї рух держави стає багатоцільовим, більше того – безцільним – не зрозуміло куди і для чого рухаємося. Відомо, що в Україні наявна низка гострих питань, що стосуються як історичних подій, так і сьогодення, щодо яких існує різка поляризація думок. Поляризація громадської думки відбувається за такими осями:

1. Ставлення до доцільності введення інших державних або офіційних мов.
2. Ставлення до доцільності прискорення вступу в НАТО.
3. Ставлення до прискореної економічної та політичної інтеграції в західному та східному напрямках.

4. Оцінка Жовтневої революції та радянського періоду в історії України.

5. Оцінка дій ОУН-УПА та доцільність надання воїнам ОУН-УПА статусу учасника бойових дій.

6. Ставлення до доцільності прискорення процесу формування єдиної помісної православної церкви.

7. Ставлення до помаранчевої революції.

Це, звісно, не весь перелік спірних питань. Їх значно більше. Чому ж так? В чому ж причина відсутності української національної ідеї?" [6]

Найкраща частина подальшого тексту – критична відповідь на два заключні запитання у формі вдалого переліку того, „що нам заважає”. Натомість, конструктивна частина опису руху до появи „Успішної України” не тільки значно коротша, а й хибує на декларативні пропозиції й нереальні кроки, що дає змогу утриматися від її детального аналізу. Чи не тому діяльність Українського громадського об'єднання після кількох років виразного піднесення швидко занепадала й не проіснувала до появи нового Майдану?

Узагальнюючи подібні пропозиції, вкажемо, що й досі не створений той варіант „Української ідеї”, що отримав би загальне і одностайне схвалення від Заходу до Сходу України. Тому продовження пошуків у цій темі автор вважає своїм громадянським обов'язком.

Виклад авторських пропозицій. Хоч доісторичний та історичний процес для всієї популяції *Homo Sapiens* та його звукові (міфи, легенди, казки тощо) і знакові описи дуже тривалі, найкращі наукові засоби точної диференціації артефактів та їх датування з'явилися, фактично, тільки після завершення міжнародної програми „Геном-2000”. З цієї межі науковці отримали повну розшифровку генів людини й можуть аналізувати мільйони викопних залишків з усіх музеїв і сховищ світу, а фізики завдяки комп'ютеризації вимірювальних приладів спроможні багато що сказати про мікроскопічні рештки зернин чи фрагменти речей буденного вжитку.

За даними точних сучасних ізотопних датувань приблизно 11-12 тисяч років тому окремі народи перейшли від збиральництва і спорадичного полювання на доступну рухому здобич до цілком нового способу життєзабезпечення – рільництва і скотарства, проголошеного Е. Тофлером „першою хвилиною”. Цей цивілізаційний прорив не був одночасним і стандартним. У принципі, сучасні науковці віднайшли аж 5 безсумнівних і незалежних осередків давнього землеробства та чотири „сумнівних”, але нас цікавитиме один із першої групи – „Родючий півмісяць” на Близькому Сході, ядро якого співпадає з Верхньою Месопотамією. Саме ця перша на планеті колиска скотарства і рільництва є витоком українського і переважної більшості європейських народів. Дуже точно є оцінка цієї „колиски” американським науковцем-універсалом Дж. Даймондом: „Цей регіон виявився найдавнішим осередком цілої низки проривів, зокрема, місцем першої появи міст, письма, імперій і того, що ми називаємо лихом (або даром) цивілізації. Усі ці прориви своєю чергою спиралися на високу густоту населення, відкладені в запас харчові надлишки та утримання майстрів-нерільників, що стало можливим завдяки виникненню харчового виробництва у формі рільництва і тваринництва” [1, с. 132]. Відтак, ми маємо всі підстави пишатися досягненнями наших пращурів, але не слід називати себе „найкращими”, адже всі європейські землеробські народи мають спільне коріння. Лідерство цієї території сформувалося не тому, що саме тут скупчилися беручки до праці й новаторства праукраїнці, а через унікальне для суходолу поєднання сприятливих умов біологічного довкілля з виникненням для всього населення особливо гострої потреби якомога швидше віднайти нові засоби харчування та урятуватися від голодної смерті. Можливо, це сталося через раптову зміну клімату після падіння групи велетенських „снігових” комет на льодовики навколо Північного полюса.

У попередні тисячоліття племена *Homo Sapiens* (праукраїнці і праєвропейці), що заселили цю місцину після еміграції з калахарської чи ефіопської Батьківщини, харчувалися місцевими дикими горіхами, зерновими і бобовими, доповнюючи цю рослинну дієту добре організованим полюванням на стада дрібних копитних, як мігрували услід за переміщенням зон свіжої трави уздовж меридіану з Півдня на Північ і назад. Успіх у полюванні забезпечували не тільки вже достатньо вдосконалені металеві знаряддя, а й створення

штучних перешкод на трасах міграції, що скеровували значну кількість тварин до вбивчих пасток чи оточених загородами місць, де їх можна було утримувати тривалий час й мати надійний запас їжі. Це полегшило одомашнення невеликих тварин і створило основу продуктивного скотарства. Раптова зміна клімату призвела до значного скорочення надходження тваринної їжі, що й могло стати головною спонукальною причиною до вирощування зернових шляхом розкидання їх насіння на попередньо злегка підготовлений і захищений від небажаних „нахлібників” ґрунт.

Не менш важливою обставиною виявилася ціла група унікальних рис диких рослин Родючого півмісяця. Дж. Даймонд найбільше наголошує на тому, що середземноморський клімат з тривалим посушливим літом та коротшою теплою і вологою зимою серед усіх рослин став особливо сприятливим для однорічних, які майже всю свою енергію витрачали не на формування деревини, а вкладали її у велике насіння, що було частиною харчового раціону праукраїнців. Цілком очевидним є факт „зручності” однорічних рослин до одомашнення, але без цілеспрямованих дій, розуму і впертості наших пращурів великі поля гороху та одразу кількох видів зернових самі собою з’явитися не могли. Ще раз процитуємо Дж. Даймонда: „Згодом, через тисячі років після початку одомашнення тварин і появи харчового виробництва, тварин почали також використовувати для отримання молока і вовни та для оранки і транспортування. В такий спосіб культурні рослини і свійські тварини перших рільників Родючого півмісяця почали задовольняти базові економічні потреби людини: вуглеводи, білки, жири, одяг, тяглова сила і транспорт” [1, с. 139].

На наш погляд, Дж. Даймонд робить помилку, вважаючи, що між початком одомашнення і моментом використання великих тварин для оранки і транспортування пройшли „тисячі років”. Навряд чи тогочасним чоловікам були дуже приємними фізично надзвичайно втомливе розпушування ґрунту, перенесення на спині важених снопів з віддалених полів у помешкання в селищі, а найбільше – подрібнення доволі твердих зерен злаків на борошно (чи хоча б на крупу) для подальшої термічної обробки. Без сумнівів – за порівняно короткий час серед усіх упійманих великих копитних були виділені найтупіші та найспокійніші, яких негайно пристосували і для оранки, і для транспорту. Щоправда, для цього спершу було винайдено пару нерухомих коліс на одній осі, майже одразу ж удосконалених до вільних коліс на одній чи двох осях, сполучених із візком. Невдовзі з’явилися і перші жорна, що повністю звільнили жінок від втомливого перетирання зерен на грубу крупу й дали змогу випікати смачний хліб.

Рільники отримали можливість різко підвищити народжуваність, адже стабільність перебування ліквідувала необхідність матерям нести на собі дітей і відмовлятися від народження наступних на період щонайменше 4-6 років. Діти стали великою цінністю, адже достаток родини почав залежати від кількості та сили робочих рук – витривалості чоловічої частини.

Зростання населення та обмеженість легкодоступних ґрунтів примусили наших пращурів розпочати довготривалий марш на Захід і Північ: молоді родини за допомогою старших займали сусідні орні землі й засновували нові поселення. Цей рух у бік сучасної Європи являв собою два потоки, що охопили невеличке у той час Чорне море. Сотні генетиків та інших науковців, як згадано вище, за останні 10-15 років відтворили багато деталей цього руху. Вони у своїх головних рисах підтверджують матеріали і припущення К. Тищенка щодо походження українського землеробського народу, але є точнішими й переконливішими. Нащадки винахідників „першої хвилі” заснували аграрні поселення на всій континентальній частині Старого Світу й навіть вийшли на Британські острови. А гени кочівників з Азії не перетнули Дон, заповонивши Валдайську височину, північ, Урал, степи Калмикії й подальші північніші терени. Ніяких „росіян” тоді ще не було.

Два навколочорноморські потоки праукраїнців створили на землях степової та лісостепової України прачерняхівську і пратрипільську гілки аграрної цивілізації. Вони селилися переважно у доволі великих селах, періодично змінюючи їх розташування під впливом вичерпання родючості ґрунту (використання органічних добрив було мінімальним). Значний розмір поселень й відмова від дрібнохутірського роздрібнення були зумовлені певною загрозою з боку тогочасних кочових азійських гуртів. На щастя, вона була незначною, оскільки ці гурти мали у своєму розпорядженні тільки овець і кіз та жодного

серйозного озброєння, що переважало б коси і ціпи рільників. Ситуація, на жаль, різко змінилася й загострилася після чергового грандіозного досягнення пра-українців, що полягало в одомашненні тарпанів – швидких і потужних степових коней, табуни яких пересувалися в таврійських та інших степах. Дж. Даймонд відзначає це як особливо вагоме досягнення мешканців українських земель, адже ніхто й ніде не зробив подібного, хоч історія знає десятки спроб. Література з цієї теми засвідчує, що тарпани відзначались полохливістю, обережністю й непокірністю, чим, можливо, не надто відрізнялися від зебр, які прославилися безмежною агресивністю.

Так чи інакше, але праукраїнці якимось дивом порозумілися з тарпанами й отримали для верхового пересування, транспорту вантажів на легких возах та оранки витривалих тварин, що харчувалися самотужки і не вимагали особливого догляду. На превеликий жаль, вони не спромоглися вберегти своє багатство від зазіхань кочівників-степовиків. Вкравши табунець-другий, ті виростили тисячі й десятки тисяч тварин, що одразу перетворило їх у страшну загрозу для пра-українців, зумовило тривалий період під назвою „переселення народів” зі швидким переміщенням на тисячі кілометрів, значно урізноманітніло генетичну мапу сучасної Європи (приклад – поява угорців на рівнинах навколо Середнього Дунаю).

Загальне скерування статті доводить наступне: 1) наші пращури вимушено змістилися на північ у зону лісів і заселили увесь майбутній шлях „із варяг у греки”; 2) утвердилися у Прикарпатті й успішно згуртувалися для відсічі навалам ворогів, зокрема й татаро-монгольським набігам; 3) спробували спорудити „Змійові вали”, але вони виявилися не надто ефективними; 4) ймовірно, використовували таємні печери на одну родину, де могли перечекати тиждень (за цей час коні нападників устигали винищити всю траву, що примушувало ворогів швидко рухатися в інше місце, полишивши праукраїнців у спокої). Висловлюємо припущення, що сучасними інструментами можна виявити тисячі решток подібних печер на схилах широких степових балок... Тут доцільно було б нагадати і про участь праукраїнців у технологічних досягненнях віддаленого минулого – формуванню їх уміння отримувати та використовувати метали. Та обмежимося вказівкою на нові праці науковців, які довели, що споріднені з нами народи створили в V тис. до н.е. гірничо-металургійне виробництво на півночі Балканського півострова й у Карпатському басейні, яке дуже швидко досягло досконалості у виготовленні інструментів та зброї [8, с. 64]. Рамки статті не дають змоги детально висвітлити те, як наші пращури-рільники не зникли в умовах кінних навал та ймовірного панування над ними тих, кого назвемо „вершниками”.

Більш важливим є аналіз авторської гіпотези 1972 р. щодо появи росіян. Її довелося створити і висловити студентам-старшокурсникам у відповідь на закид щодо доцільності викладу спецкурсу з теоретичної фізики не українською, а російською мовою, оскільки вона „розвиненіша”. Це стало приводом для серйозного аналізу, що складався з двох частин. У першій всі дійшли згоди щодо надмірної багатозначності іменників у російській мові, зокрема, студенти визнали, що тему „кохання” неможливо адекватно відтворити на „могучем язике”. У другій студенти визнали логічним таке припущення: дружини чернігівського й новгород-сіверського князів, які програли суперництво за Київ та володіння шляхом „з варяг у греки”, рятуючи життя, обрали шлях блискавичної втечі на північний схід, де на Валдайській височині винищили всіх місцевих чоловіків і за вимушеною участю жінок стали множити чисельність майбутніх „великоросів” (стають зрозумілими також історичні корені найвідомішої російської формули стосунків чоловіка і жінки: „Если бьет, значит любит”. Наукове підтвердження цієї гіпотези через 30 років здійснила Російська академія наук. Виявилося, що приблизно половина генів великоросів має слов'янське, 40% – угро-фінське походження, а подальший внесок зробили татари (але не монголи!) й частина розвинених народів Європи.

Слід вказати, що це досягнення РАН пізніше не поширювалося. Згадку про нього дуже важко відшукати в сучасних російських джерелах, де віддають перевагу приватним висловлюванням окремих осіб з науковими титулами. У даний момент там запопадливо доводять, що росіяни мають за батьків вікінгів зі Швеції, які принесли на Схід слово „русь”, спорудили Стару Ладогу й пізніше (!) збудували Київ... У РФ чимало видань, де автори доводять, що росіяни започатковані зусиллями вікінгів-найманців з Новгорода і Пскова, які

з нудьги „прогулювалися” по валдайських та інших теренах ([7] та ін.). На наш погляд, середня і вища школа України у наш час мають, нарешті, можливість надавати молоді обґрунтовані новітніми досягненнями наук факти і пояснення походження й тисячолітнього високоцивілізаційного розвитку українців-землеробів. Та повернення українцям знань про свою правдиву історію є лише частиною тієї продуктивної ідеї, що потрібна нам у XXI ст. Для безпеки і високої якості життя ми маємо побудувати національну економіку на цілком нових виробничих засадах, зберігаючи з минулого тільки те, що може виявитися придатним у наступні роки.

Успадкована нами мережа шахт, кар'єрів, заводів і фабрик разом з радгоспами, транспортом, освітою і наукою була нашвидкуруч заснована ще у роки перших „сталінських п'ятирічок” як знаряддя забезпечення світової пролетарської революції й поширення комунізму на всю планету. Ця структура відзначалася такими хибами, що керівництво СРСР наприкінці його існування спересердя визнало, що „економіка таки має бути економною” (!). Виконання цього заклик унеможлиблювала вищість політичних цілей і таких, наприклад, винаходів державних органів СРСР: фонд заробітної плати колективу заводу був частиною загальних витрат підприємства. Очевидно – велике поліпшення технологій і здешевлення продукції означало б зменшення у кілька разів заробітків і робітників, і адміністрації. Ще й зараз на одиницю ВВП українці витрачають мало не удесятеро більше електроенергії й тепла, як французи чи японці. З цього випливає невтішний висновок – Україна не має ні часу, ні ресурсів, ні спроможності „розштовхати” інших учасників відкритого світового ринку й випередити їх у добробуті на основі традиційних виробництв. Ми не можемо діяти так, як учинили (по черзі) у другій половині XX ст. Німеччина, Фінляндія, Японія, Південна Корея, Сінгапур, Малайзія, Бразилія, урешті – Китай після 1980-го року. Нам потрібний інший шлях.

Засоби для цього „українського шляху” забезпечили наукові відкриття останніх місяців. Так трапилося, що вони надійшли саме в момент нашої найвищої потреби у зміні енергетики, виробництва, всієї економіки і суспільства. У центрі цих відкриттів – перовськітні (формула CaTiO_3) павутинної товщини *сонячні фотоелементи*, що у сотні разів дешевші від товстих і незручних кремнієвих, перші тонкі *плівкові акумулятори* з високою концентрацією енергії та перспективи швидкого *вдосконалення реплікаторів* (більш відомі як „3D-принтери”) з весни 2014 року. Вказане без надмірних труднощів цілком спроможна виготовляти сучасна промисловість України. За кілька років ми назавжди відмовимося від нафти, газу і вугілля, перейдемо на вдосконалений електротранспорт, поступово закриємо не тільки ТЕС, але й АЕС. Зміни, звичайно, будуть грандіозні, адже цілковито зникне наявна екологічно шкідлива енергетика й надійде майже безкоштовна „сонячна”. Кожна родина з легкістю побудує собі помешкання бажаного розміру і конструкції шляхом поєднання перовськітних фотоплівок і принтерів з лазерами, що перетворять глину чи пісок у пористі, міцні й теплоізоляційні будівельні елементи. Та обмежимося тільки цим начерком економічно-будівельної частини Української ідеї для XXI ст., зауваживши тільки те, що науково-технологічний прогрес не припиниться, а тому виникнуть інші несподівані перспективи (ось чергові „прожекторні” терміни з майбутнього: спінтроніка, „гаряча” надпровідність, квантові машини та ін.).

P.S. Додамо ще одне оптимістичне міркування. Безперечним фактом є те, що китайці серед перших придбали у швейцарського винахідника М. Грьотцеля право на виготовлення плівкових перовськітних фотоелементів, а пізніше запросили його до себе задля „пояснень на місці”. У даний момент Китай потайки в швидкому темпі виготовляє дуже велику кількість цього „одноразового товару” з терміном використання 20–30 років, сподіваючись утретє одним рухом заволодіти світовим ринком (як це сталося з рідкоземельними металами і кремнієвими фотопанелями). Першими покупцями стануть громадяни країн ЄС, що одразу ж зробить зайвим придбання газу і нафти у путінської Росії. Перехід Європи і світу на майже безкоштовну сонячну енергетику знищить економіку Росії, зробить зайвою об'єднану державну електромережу, по уможливить швидкий розпад федерації на багато самостійних держав. Наш головний ворог зникне назавжди.

1. Даймонд Дж. Зброя, мікроби і харч: Витоки нерівностей між народами / Дж. Даймонд. – К. : Ніка-Центр, 2009. – 488 с.
2. Бузина О. Битва за Анну и другие подвиги Владимира / О. Бузина. // События недели: итоги и факты. – 2014. – №3(136), 14 января. – С. 12
3. Бурмистро Т. Недоделанная мова (<http://newsland.com/news/detail/id/1400286/>) 14-07-2014
4. Тищенко К.М. Правда про походження української мови // Спецвипуск „Українського тижня”, №2, 4.X.2012 (http://i.tyzhden.ua/content/photoalbum/2012/10_12____/04/tyshenko/tyshenko.pdf)
5. Тищенко К.М. Правда про походження українців // Український тиждень, №16, 19.IV.2013 (<http://i.tyzhden.ua/content/photoalbum/2013/november/13/tyshenko.pdf>)
6. Українська національна ідея (<http://uspishnaukraina.com.ua/about/82.html>)
7. Широкоград А.Б. Тайная история России. История, которую мы не знали / А. Б. Широкоград. – М. : Вече, 2007. – 478 с.
8. Черных Е. Философия металла // В мире науки. – 2006. – №7. – С. 62-69.
9. http://traditio-ru.org/wiki/Украинская_идея

Рецензент: д. б. н., проф. Чопик В.І.